

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **M. P.**, zast. JUDr. Dagmar Zadákovou, advokátkou, se sídlem Praha 10, Strašnická 783/1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, za účasti: **B. spol. s r. o.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2006, č. j. 4 Cad 6/2005 – 41,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2006, č. j. 4 Cad 6/2005 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. 4 Cad 6/2005 - 41, ze dne 22. 3. 2006 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2004, č. X, kterým žalovaná rozhodla o tom, že stěžovatel je povinen vrátit přeplatek na starobním důchodu v částce 16 038 Kč. Žalovaná odůvodnila toto rozhodnutí tím, že stěžovatel dosáhl v lednu 2003 příjmu z výdělečné činnosti ve výši 8280 Kč a v červenci 2003 ve výši 8286 Kč a tak přesáhl dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce k 1. dni kalendářního měsíce výkonu této činnosti. Nesplnil tak podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu starobního důchodu.

Žalobou ze dne 15. 12. 2004 se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované. V žalobě zejména uváděl, že žalovaná vycházela při svém rozhodování z nesprávných podkladů zaměstnavatele stěžovatele. Žalovaná navíc nedala v řízení stěžovateli příležitost vyjádřit se k podkladům svého rozhodnutí, čímž si podle názoru stěžovatele spolehlivě nezjistila podklady pro své rozhodnutí. Takový postup považoval

stěžovatel za vadu řízení, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí žalované. Stěžovatel zejména tvrdil, že příjmy, které mu byly započítány, mu mohly být vyplaceny pouze chybou v evidenci zaměstnavatele. V měsíci lednu 2003 mimo 2 dny dovolené měl stěžovatel dle svého tvrzení dne 24. 1. 2003 půl dne neplacené volno z osobních důvodů, a v měsíci červenci 2003 dne 23. 7. navštívil odborného lékaře MUDr. H., na což opět čerpal od zaměstnavatele neplacené volno. K prokázání svých tvrzení navrhl stěžovatel provést výslech svědků Ing. V. B. CSc., bytem P. 4, Z. 507, jednatele společnosti B. spol. s r. o., zaměstnavatele stěžovatele, a paní L. V., bytem Ch. 64. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku a osvobození od soudních poplatků a nákladů řízení.

O žalobě rozhodl městský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl. Městský soud k žalobním námitkám stěžovatele ze správního spisu zjistil, že jsou v něm obsažena hlášení o zaměstnání poživatele starobního důchodu za měsíce leden a červenec 2003, které potvrzují, že stěžovatel v uvedených měsících dosáhl příjmu 8280 Kč za měsíc leden 2003 a 8286 Kč za měsíc červenec 2003. Rozhodnutím žalované ze dne 1. 9. 2004 byl stěžovateli vyčíslen přeplatek na starobním důchodu ve výši 16 038 Kč a byla mu uložena povinnost jej vrátit. Městský soud při posuzování věci vyšel z dikce ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2003, podle něhož výplata starobního důchodu nenáleží v období dvou let po vzniku nároku na tento důchod v těch kalendářních měsících, v nichž příjem z výdělečné činnosti s výjimkou samostatné výdělečné činnosti, přesáhl dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce, který je poživitelem starobního důchodu, k prvnímu dni kalendářního měsíce výkonu této činnosti; příjmem se zde rozumí též dávky nemocenského pojištění nahrazující ušlý příjem. Jelikož v rozhodných měsících činilo životní minimum jednotlivce částku 4100 Kč a dvojnásobek tedy činil 8200 Kč, dovodil z toho městský soud, že podmínky citovaného ustanovení zákona o důchodovém pojištění byly naplněny a přeplatek na důchodové dávce vznikl. Městský soud se snažil provést důkaz výslechem svědka navrženého stěžovatelem, ovšem tento důkaz byl zmařen v důsledku skutečnosti, že svědek si na uvedené adrese nepřebíral poštu. Poté soud od dalšího dokazování upustil, neboť usoudil, že nemůže vnést do případu nová zjištění, neboť z listinných důkazů jasně vyplývá, že příjem stěžovatele v rozhodných měsících přesáhl zákonnou hranici dvojnásobku životního minima. V závěru odůvodnění městský soud poukázal na to, že nemohl přihlédnout ke skutečnosti, že rozhodný příjem převýšil zákonnou hranici pouze o několik desítek korun, protože k odstranění tvrdosti zákona není příslušný soud, nýbrž pouze ministr práce a sociálních věcí, na něhož městský soud stěžovatele odkázal. Na základě uvedené argumentace městský soud žalobu zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti napadenému rozsudku z důvodu vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá nezákonnost a vady řízení před soudem spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vadu měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Dále stěžovatel namítá jinou vadu řízení před soudem, jež měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť v rámci dokazování neprovedl důkazy navrhované žalobcem. Konkrétní naplnění těchto kasačních důvodů spatřuje stěžovatel zejména v tom, že žalovaná vycházela z nesprávných podkladů zaměstnavatele žalobce (zúčastněné osoby), který tak porušil pracovně právní předpisy týkající se evidence pracovní doby. Tento chybný postup žalované měl dle přesvědčení stěžovatele zapříčinit vydání nezákonného rozhodnutí ve věci přeplatku na starobním

důchodu. Hlavním argumentem žalobce směřujícím k prokázání nesprávnosti postupu žalované a potažmo krajského soudu je tvrzení, že v rozhodných měsících neodpracoval plný počet dní a hodin, které by odpovídaly částce 8280 Kč za leden 2003 a částce 8286 Kč hrubé mzdy za červenec 2003 při hodinové mzdě 45 Kč. Stěžovatel navíc tvrdí, že neobdržel výplatní lístky, takže nemohl provést kontrolu. Tyto výplatní lístky mu byly předány až po doručení napadeného rozhodnutí žalované. Stěžovatel spatřuje naplnění výše uvedených kasačních námitek v tom, že v řízení před žalovanou nebyly dodrženy základní zásady správního řízení, k čemuž soud vůbec nepřihlédl. Dále se domnívá, že vzhledem k tomu, že aktuální právní úprava důchodového pojištění již v době rozhodování krajského soudu o žalobě dané omezení neobsahovala, je možné uvažovat o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalované. Stěžovatel opakovaně poukazuje na to, že z pohledu zachování zásady objektivní pravdy, součinnosti správního orgánu s účastníky bylo vydáno žalovanou nesprávné rozhodnutí, které soud potvrdil, přičemž neprovedl a nezjistil všechny důkazy, které žalobce navrhol. Stěžovatel zároveň požádal o osvobození od soudních poplatků a nákladů řízení a podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 12. 7. 2004 žalovaná ze své úřední činnosti (kontrolou spisu a vyžádáním hlášení o zaměstnávání poživatele starobního důchodu spolupodepsané stěžovatelem ze dne 16. 12. 2003, které bylo organizací vyhotoveno a postoupeno žalované prostřednictvím Pražské správy sociálního zabezpečení) zjistila, že stěžovatel v měsících lednu a červenci 2003 dosáhl vyměřovacího základu převyšujícího dvojnásobek tehdy platné a účinné výše částky životního minima.

Dne 16. 7. 2004 vydal příslušný odbor žalované pokyn k vydání rozhodnutí o přeplatku (ve spise založený koncept rozhodnutí tohoto data).

Rozhodnutím ze dne 1. 9. 2004, č. X, rozhodla žalovaná o povinnosti stěžovatele vrátit přeplatek. Své rozhodnutí odůvodnila skutkovým zjištěním, že v měsících lednu a červenci 2003 příjem stěžovatele z výdělečné činnosti v lednu 2003 činil 8280 Kč a v červenci téhož roku 8286 Kč. Příjem stěžovatele tak přesáhl dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce k 1. dni kalendářního měsíce výkonu této činnosti. S poukazem na ustanovení § 118a odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů odůvodnila žalovaná povinnost stěžovatele vrátit přeplatek na starobním důchodu ve výši 16 038 Kč, jehož výplata v uvedených obdobích roku 2003 stěžovateli nenáležela.

Dne 29. 10. 2004 obdržela žalovaná podání stěžovatele, který žádal o odstranění tvrdosti zákona. Žalovaná dne 22. 11. 2004 žádost postoupila ministru práce a sociálních věcí a stěžovatele o tomto postupu informovala. Dále dne 29.8.2005 stěžovatele informovala, že vzhledem k běžícímu soudnímu řízení v předmětné věci bude o jeho žádosti o odstranění tvrdosti zákona rozhodnuto až po pravomocném ukončení soudního řízení.

Na základě žádosti ze dne 7. 5. 2007 byly stěžovateli sníženy srážky z důchodu na úhradu vzniklého přeplatku ve výši 1000 Kč měsíčně.

Městský soud v řízení o žalobě stěžovatele vyžádal od jeho zaměstnavatele B, s. r. o. mzdový list za rok 2003. Při jednání nařizeném dne 8. 6. 2005 městský soud přistoupil k výsledku svědkyně P. B., jednatelky B, s. r. o. Ta vypověděla, že dílnu a výplaty vede ve

společnosti její otec Ing. V. B., rovněž jednatel B, s. r. o. Městský soud se rozhodl předvolat tuto osobu jako svědka. Na opakovaná předvolání se tento svědek k soudnímu jednání nedostavil. Proto městský soud při jednání dne 31. 10. 2005 rozhodl, že vyžádá od Ing. V. B. písemné stanovisko ke mzdovému listu stěžovatele. Jelikož se však nepodařilo Ing. V. B. doručit výzvu k zaslání mzdového listu stěžovatele, městský soud při jednání dne 22. 3. 2006 od dalšího dokazování příjmu stěžovatele upustil. Při tomto jednání stěžovatel prostřednictvím své právní zástupkyně znovu požadoval zrušení napadeného rozhodnutí žalované z důvodu porušení základních zásad správního řízení a zásad uvedených v Ústavě a Listině základních práv a svobod. Městský soud při tomto jednání žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel namítal jak v žalobě, tak i při jednání v řízení před městským soudem a v kasační stížnosti, že žalovaná při svém rozhodování o přeplatku na starobním důchodu stěžovatele porušila základní zásady správního řízení. Toto porušení spatřuje stěžovatel zejména v tom, že žalovaná vycházela z podkladů poskytnutých zaměstnavatelem stěžovatele B, s. r. o., aniž by si k tomu vyžádala stanovisko stěžovatele. V této skutečnosti spatřuje stěžovatel vadu řízení, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí žalované ve věci, tedy naplnění kasační námitky uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

K významu této vady Nejvyšší správní soud obecně uvádí, že se jedná za prvé o situaci, v níž došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud této námitce stěžovatele přisvědčil a shledal ji oprávněnou, a to z následujících důvodů. Právo účastníka správního řízení vyjádřit se podkladům rozhodnutí (navrhovat důkazy atd.) je jednou z elementárních součástí práva na spravedlivý proces, které představuje klíčové veřejné subjektivní právo garantující zákonnost rozhodovacího procesu a zároveň právní jistotu účastníka řízení. Právo na spravedlivý proces je v obecné rovině garantováno jak Evropskou úmluvou o lidských právech a svobodách

(čl. 6, vyhlášena jako sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), tak i Listinou základních práv a svobod v čl. 36. V právní úpravě správního řízení se toto veřejné subjektivní právo v době účinnosti předchozího správního řádu, tj. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správního řádu“), účinného do 31. 12. 2005, odráželo nejen v základních zásadách tohoto řízení (§ 3 správního řádu), ale rovněž v konkrétních pravidlech vedení řízení v § 33 odst. 2 správního řádu. V tomto ustanovení je výslovně řečeno, že „*správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.*“ Tato povinnost správního orgánu nebyla správním řádem nijak omezena, vztahovala se tedy jak na řízení zahájená na návrh účastníka, tak na řízení zahájená ex officio, tedy bez návrhu z úřední povinnosti správního orgánu. K propojení tohoto oprávnění účastníka správního řízení s ústavně zaručenými veřejnými subjektivními právy se mj. vyslovil i Ústavní soud, a to např. v nálezu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, v němž výslovně uvedl: „*Je porušením principu právního státu, který je zakotven v čl. 1 Ústavy ČR, a práva na soudní ochranu a na soudní přezkum, vyplývajícího z čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny, pokud správní orgán nedá účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu, a soud v rámci přezkumu správních rozhodnutí k této okolnosti nepřihlédne*“ (přístupné na www.concourt.cz). Nejvyšší správní soud se k úloze a významu práva seznámit se s podklady správního rozhodnutí vyjádřil již několikrát, přičemž zdůraznil, že toto oprávnění účastníka správního řízení, jemuž koresponduje povinnost správního orgánu nejen pasivně strpět, nýbrž i aktivně vyzvat účastníka k realizaci jeho oprávnění, je v přímé souvislosti se zásadou materiální pravdy, podle níž byl správní orgán v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, obdobně dále rozsudek téhož soudu ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002 - 41, přístupné na www.nssoud.cz). Ohledně řízení zahájených ex officio navíc Nejvyšší správní soud ve své prejudikatuře jednoznačně konstatoval, že pokud je prvním úkonem v řízení doručení samotného správního rozhodnutí účastníkovi, dopouští se správní orgán závažného porušení procesních práv účastníka, neboť účastník řízení je tím vyloučen z možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2003, č. j. 7 A 130/2002 - 28). Z uvedeného rozboru právní úpravy a relevantní judikatury jednoznačně plyne, že nesplnění této procesní povinnosti správním orgánem zakládá vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu ve věci samé.

Řízení ve věcech důchodového pojištění je upraveno speciálním procesněprávním předpisem, jímž je zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Tento právní předpis v ustanovení § 118a odst. 2 upravuje odpovědnost příjemce důchodové dávky za vznik přeplatku na této dávce v situaci, kdy byl občan vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu. Ustanovení § 108 téhož zákona vymezuje jeho vztah ke správnímu řádu, když ve znění platném a účinném k datu rozhodnutí žalované uváděl, že pokud tento zákon nestanoví jinak, platí pro řízení ve věcech nemocenského pojištění a důchodového pojištění a pro řízení ve věcech pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti obecné předpisy o správním řízení. Tento speciální zákon ve svých procesních ustanoveních upravujících řízení o důchodových dávkách (ustanovení § 81 – 90, § 105 – 109 a § 115 – 123g) neobsahoval ustanovení

vylučující použití § 33 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 3 odst. 2 téhož zákona. Takové ustanovení se v zákoně o organizaci a provádění sociálního zabezpečení objevilo až v souvislosti s novelizací zákonem č. 501/2004 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím správního řádu s účinností od 1. 1. 2006. Od tohoto data obsahuje zákon č. 582/1991 Sb., o sociálním zabezpečení ustanovení § 85a, které explicitně vylučuje použití ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí, přičemž rovněž stanoví, že zahájení řízení z moci úřední se účastníkům zpravidla neoznamuje. Tomuto ustanovení však nelze v žádném případě připisovat zpětnou účinnost. Pro právní hodnocení posuzované věci je tedy evidentně nelze použít. Z této úvahy Nejvyšší správní soud dovozuje, že v řízení o věcech důchodového pojištění měla být aplikována ustanovení § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 správního řádu na základě subsidiarity obecných předpisů o správním řízení k zákonu o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

Žalovaná při rozhodování aplikovala v návaznosti na ustanovení § 118a odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném do 31. 12. 2003, který obsahoval v ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) bod 1 následující pravidlo pro souběh výplaty starobního důchodu s příjmy z výdělečné činnosti:

(1) Výplata starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29, nenáleží

a) v období dvou let po vzniku nároku na tento důchod v těch kalendářních měsících, v nichž

1. příjem z výdělečné činnosti, s výjimkou samostatné výdělečné činnosti, přesáhl dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce, který je poživitelem starobního důchodu, k prvnímu dni kalendářního měsíce výkonu této činnosti; příjem se zde rozumí též dávky nemocenského pojištění nahrazující ušlý příjem.

Životní minimum platné pro jednotlivce, stanovené zákonem č. 463/1991 Sb., o životním minimu a nařízením vlády č. 333/2001 Sb., činily v uvedených měsících 4100 Kč – dvojnásobek 8200 Kč měsíčně.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaná zjistila z úřední činnosti zákonem předvídaným postupem (hlášení o zaměstnávání poživitele starobního důchodu), že stěžovatel docílil v měsících lednu a červenci 2003 příjmu, který převyšoval uvedenou zákonnou hranici částky životního minima. Žalovaná učinila první úkon vůči stěžovateli dne 1. 9. 2004, když vydala rozhodnutí o přeplatku na základě hlášení o zaměstnávání poživitele důchodu ze dne 16. 12. 2003 (datum podání hlášení na Pražskou správu sociálního zabezpečení). Mezi okamžikem, kdy se o vzniku přeplatku úředně žalovaná dozvěděla (se zřetelem k pokynu vydat rozhodnutí o přeplatku obsaženému ve spise ze dne 16. 7. 2004 lze za okamžik zjištění existence přeplatku na starobním důchodu považovat toto datum) a samotným vydáním rozhodnutí dne 1. 9. 2004, nebyl vůči stěžovateli učiněn žalovanou žádný jiný úkon, tj. ani oznámení o zahájení správního řízení o přeplatku, ani výzva správního orgánu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 18 odst. 2 správního řádu bylo tedy správní řízení o přeplatku vůči stěžovateli zahájeno vydáním rozhodnutí jako prvním úkonem ve věci. Takový postup je Nejvyšší správní soud nucen v souladu se svou předchozí judikaturou pokládat za vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu

ve věci samé. Stěžovatel byl tímto postupem žalované potenciálně zkrácen na svých procesních právech, zejména by byl mohl žalované navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení týkajících se chybné mzdové evidence zaměstnavatele, která se stala předmětem dokazování městského soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované. Pro tuto důvodně vytykanou vadu měl městský soud rozhodnutí žalované zrušit dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání a vrátit věc žalované k dalšímu řízení. Tato vada řízení před žalovanou je důvodem ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné nad rámec potřebného odůvodnění ještě poznamenat, že při svém rozhodování vážil i jiné argumenty připadající v úvahu při posouzení námitek stěžovatele, a to zejména argument povahou věci (argumentum a rerum natura) a argument teleologický, tedy smyslem a účelem řízení o přeplatku jako realizace odpovědnosti příjemce důchodové dávky v kontextu obecného principu efektivnosti správního řízení. Rovněž si je vědom toho, že případ stěžovatele zřejmě nebyl výjimkou v zavedené praxi žalované při rozhodování o přeplatcích na důchodových dávkách před 1. 1. 2006. Při aplikaci testu proporcionality by však uvedené argumenty neměly potřebnou sílu obstát proti prokázanému porušení veřejného subjektivního práva stěžovatele na spravedlivý proces, kterým stěžovatel argumentoval, avšak městský soud jeho námítky nevyslyšel. Z těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud postup žalované i městského soudu v intencích právní úpravy platné a účinné v době rozhodování žalované za nesprávný a na základě vyložených důvodů napadený rozsudek zrušil.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu